

1766.

*

1. Ackermann: Rhapsodia questionum in foro quotidie
obvenientium neque tamen legibus decisarum. Collectum
Programm, quo ordinarius senior ceterisque fac. jur.
dicæ assessores.
2. * Luchmannus, Gualterius Benedictus: Rhapsodia
questionum in foro quotidie obvenientium neque
tamen legibus decisarum. lutt. 13. Programm,
quo ordinarius senior et reliqui doctores fac.
jur. . . summos in jure honores Gualterio Bene-
dicto Luchmanno . . . indicunt.
3. Bauer, Amicus Gorpser, fac. jur. procuratorius:
An pactum simultaneae investiturae adjectum
alienato fundo statim et eo correat, ut, surro-
gato in locum prioris alio, effectum omnino des-
truat. Programm, quo summos in utroque
jure honores . . . Franni Friderico Bauero . . .
indicit . . .

1766.

4. Mauernus, Henr. Prosperus: De notione testamenti
judicialis in primisque ejus, quod rursi' eorum
statuto et scabris conditum valore. 12
5. Breuning, Christianus Henr: De dote filiae em an
cipitae prospectiva. 13
6. Breuning, Christianus Henr: De testibus non rogatis
in testamento privilegiato parentum 14
7. Breuning, Christianus Henr: De pugna inter
aequitatem cum justitia. 15
8. Breuning, Christianus Henr: De servitute altius
tollendi. 16
9. Breuning, Christianus Henr: De valore divisio
nis hereditatis veri heredis cum putativo. 17
10. Breuning, Christianus Henr: De fuga abridum. 17
11. Breuning, Christianus Henr: De jure bonorum
absentes. 18

1766.

12. Breuning, Christianus Henricus: De lege patris se
terminante impensas educationis sui pupilli.
13. Breuning, Christianus Henricus: De prohibitione
juris accrescendi a testatore facta in testamen-
to.
14. Breuning, Christianus Henricus: De incommotis
et diversitate jurium unius territorii.
15. Breuning, Christianus Henricus: In conductor eas-
dem actiones et exceptiones habeat contra
locatorem, quas ipse locator.
16. Breuning, Christianus Henricus: De testamenti factione
ex jure Ratisbonensi.
17. Breuning, Christianus Henricus: De periculoso unctandi
studio in jurisprudentia.
18. Breuning, Christianus Henricus: De iustis vestibus et
rei vestiarum.

1766. 766.
19. Breuning, Christianus Hunc: De damni fortuiti et
sterilitatis determinatione in remissione me
cedis.
20. Breuning, Christianus Hunc: De usu juris in colatione
et l. unde. C. non licere hab^{toribus} ~~habere~~ metro
comial loca sua ad extraneum trans ferre.
in Saxonia.
21. Breuning, Christianus Hunc: De appignoratione
servitutibus
22. Breuning, Christianus Hunc: De non usu quart
Falcidiae in legato debiti.
23. Breuning, Christianus Hunc: De jure statutorum
non confirmatorum.
24. Breuning, Christianus Hunc: An testamentum conjugum
reciprocum superstiti adimat liberam testandi
facultatem?
25. Breuning, Christianus Hunc: De pecunia recessuali
sen cause trimestri de metalli fodinis solvendo.

1766.

26. Breuning, Christianus Haer: De causa conditionis
auctivae

latius. Breuning, Christianus Haer: De iuris consuetu novo.
Uchta.

27. Breuning, Christianus Haer: De vi arbitrii circa deter-
minationem pretii in emptione et venditione.

28. Breuning, Christianus Haer: An iuste exheredatus filius
succeedat reservo patris testamenti a filio altero
inique exheredato.

29. Breuning, Christianus Haer: De iure nummularum
hebdomadalius adjuncto mercaturae maxime
oeconomicae.

107

1766, 5.
No. 63.

SPECIMEN
CONTINENS
CAPVT IVRIS CONTROVERSVM
DE
DOTE FILIAE EMANCIPATAE
PROFECTITIA

Q V A M
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
P R A E S I D E
D. CHRISTIANO HENR. BREVNING
PROFESSOR. PVBLIC. ORDIN. IVR. NAT. ET GENT.
ET SOCIETAT. LITER. DVISBVRG.
SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO
DIE X. DECEMBR. ANNO CIDIÖCCLXVI.

D E F E N D E T
EHREGOTT LEBERECTH ALBANI
ZSCHOPAV. MISN.

L I P S I A E
LITTERIS VIDVAE LANGENHEMIAE.

STEFANUS
CONTINENS
CAPUT IVRIS CONTROVERSIAM
DE
DOTE FILIAE EMANICIPATAE
PROFECTITIA

Q. V. A. M.
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
P. R. A. E. S. I. D. E.
D. CHRISTIANO HENR. TREVNING
PROFESSOR PVBLC. ORDIN. IVR. NAT. ET CENT.
ET SOCIETAT. IUR. PVBLC. D. I. S. S. E. R. T.

IN AUSTRO-BOHEMIA
DIE X. DECEMBER. ANNO MDCCCXXV.
P. R. A. E. S. I. D. E.
EHRGOTT FERRECHT ALBANI

PRAGAE
LITTERIS VICE-REGIAE UNIVERSITATIS

V I R O

ILLVSTRI AC AMPLISSIMO

IOANNI CHRISTOPHORO
LIPPOLD

HAEREDITARIO IN BAREVTH

ET REINHARDTSGRIMME

SERENISSIMI ELECTORIS SAXONIAE

A CONSILII CAMERAE

C A E T.

P A T R O N O O P T I M O

V I R O
ILLVSTRI AC AMPLISSIMO
IOANNI CHRISTOPHORO
L I P P O L D
HAEREDITARIO IN BARRETH
ET REINHARDTSCHWIMME
SERENISSIMI ELECTORIS SAXONIAE
A CONSILII CANCERAE
C A S T
P A T R O N O O P T I M O

LET

V I R O

AMPLISSIMO EXCELLENTISSIMO

FRIDERICO BENIAMIN

Z A H N

SERENISSIMO ELECTORI SAXONIAE

CONSILIARIO A COMMISSIONIBVS

C A M E R A E

A C

PRAEFECTO DIPPOLDISWALDENSI

P A T R O N O M A X I M O .

HOC
STVDIORVM ACADEMICORVM
DILIGENTIAEQVE
LEVE DOCUMENTVM
ATQVE
PIETATIS, REVERENTIAE, OBSEQUII
PERPETVVM TESTIMONIVM
SACRV
ESSE IVBET
QVI
TANTORVM NOMINVM
PERPETVVS CVLTOR
EHREGOTT LEBERECHT ALBANI
RESPONDENS.

DE

NOTE PROPECTITIA FILIAE EMANCIPATAE.

---

§. I.

 Equidem nihil certius est, antiquam nostram patriam in contrahendis matrimoniis magis respexisse ad naturalem coniunctionis finem, quam ut variis ex politia depromtis solennitatibus connubiorum iura locupletiora redderet. Sicuti ergo romani antiquiores in nuptiis celebrandis vel sacra, vel coemptionem, vel raptum simulatumque domumque ductionem cum usucapione coniunctam et maxime dotem requirebant, ita videntur maiores nostri contenti fuisse thori capta possessione, ignorantes dotium causam. Non quidem affirmabo, nudas forsan in societatem connubialem recepisse coniuges, sed ad instruendam familiam
ex sede

ex sede paterna quidquam ad maritum deferebant, quem instructum muliebris curae, Longobardi proprio vocabant nomine VATERFII, quam olim exposuimus materiam. Hinc quidem instructus pro temporum ratione et diuitiarum inopia cum dote romanorum ampliori comparari non poterat; probabile vero inter *burgenses* auctis diuitiis commerciis demum ac opificiis reliquoque *burgensi* cultu, aucta esse simul bona, quae ad maritum filia elocata de sede paterna ferebat, quod probabile inde fit, quod ex ingenuis, qui in urbibus domicilia sua ceperant, contra morem gentis quibus ordinum aequalia tantum placebant connubia, burgerorum diuitiis alliciti ductis in matrimonium eorum filiabus se adfociabant, huic ordini neglecta auita ingenuitate.

§. II. *Habebant itaque sponsae peculium aliquod, quod primum inter populares teste TACITO de mor. Germ. in armis, forsitan et pecudibus, ut conicit recte HEINECCIUS Elem. Iur. Germ. L. I. Tit. XI. §. 234. postea et in aliis rebus ad rem familiarem facientibus, maxime subsequentibus temporibus in parata pecunia, imo a quo tempore praedia possidere ceperant feminae et in praediis interdum consistebat peculium, quod ad maritum, conferebant qui ut erat vxoris tutor, vsumfructum illius capiebat. Quid itaque mirum, quod introducto receptoque romano iure factum fit, ut hocce peculium, quod de paterna sede ad mari-*

maritum ferebat sponſa, dotem haberent patriarum rerum imperiti Icti, quaeque de illo peculio controuerſiae orirentur, ex romana illa ſapientia deciderent. Cladem ergo paſſum eſt ius Patrium patriique mores, cum iam dotes haberent populares, propter quas nubere viris feminae.

§. III.

Quo frequentior haec iurium commixtio, eo magis in decidendis litibus videndum, quomodo eandem euitemus, aut ex primis, quae confuſioni cauſam dederunt, rationibus lites decidamus. Primum in argumento propoſito Romani iuris rationem habebimus. Patrem ad dotandam filiam fuiſſe obligatum, ſi quam habebat in patria poteſtate, vel antiquiſſimo iure, vel legis dein Iuliae Papiae Poppaeae argumento, imo ex Conſtitutione Diuorum Seueri et Antonini, quam excitat MARCIANVS in *L. 19. π. de Rit. Nupt.* per Proconſules Praefidesque Prouinciarum ad dotandum cogi potuiſſe, notum eſt ſatis. Quamuis vero ea, quae inter Romanos obtinuit poteſtas, penitus popularibus noſtris incognita, non minus atque romanae dotes, tamen ob eam quae patriae poteſtatis intercedebat cum moribus germanorum in mundo paterno ſimilitudinem, patrem quoque ad dotandam filiam vi patriae poteſtatis pronunciant obligatum. Neque taxo. Quamuis enim romanam dotem ignorarent populares, at patris

populi

B agna-

agnatorumque officium videbatur, virgini aliquid bonorum concedere, quod ad maritum de sede paterna ferret, siue peculium dicas, siue cum Longobardis Vaterfium, siue instructum cum aliis. Poterant ergo facile confundi iura, a quo ea bona, quae a familia paterna, ex qua elocata exhibat filia, veniebant ad maritum, peregrino dotis nomine darentur.

§. IV.

Sed obicis, quid ergo, ut tantopere distinguamus eam peregrini patriiue iuris confusionem, cum pater romanus non minus ac germanicus ille ad dotem, hic ad peculium seu vaterfium dandum fuerit obligatus. Cedo quidem, ratione obligationis ad dandum nihil interesse, at ratione reliquarum conclusionum et eorum quae dantur diuersos fines multum interesse arbitror. Sicut enim dos ad onera matrimonii ferenda, peculium illud germanicum potius ad rem tantum familiarem instruendam dabatur, ita maritus in dote dominus, in germanico instructu magis tantum usufructuarius. Amplius quae iure Germanico dabantur, magis ex familiae nexu, quam patriae potestatis iure soluebantur, quod vel inde apparet, quod in elocandis ex familiae bonis sororibus agnatabusque fratrum agnatorumque eadem, quam patrum videtur fuisse obligatio. Dubium est, an vere obligati fuere parentes et fratres qui et reliquos

liquos in bonis fuceffores agnatos comprehendere mihi videntur in L. ROTHARIDIS. *Tit. LXV. §. 7.* patriis moribus ad elocandas filias agnatasque, seu peculium dandi. TACITVS de *Mor. Germ. c. 18.* tantum affirmat: *armorum inuicem quid attuliffe viro uxorem.* HEINECCIUS in *Elem. Iur. Germ. L. I. Tit. XI. §. 242.* negat, necessario datum fuiffe hocce peculium, quam olim fequebamur fententiam in *diff. de Vaterfio §. vt.* Sed iam dubius haereo, an haec recte. Nam docent iura fubfequentia, quae fratrum agnatorumque dotationes probant neceffarias, adeo faepe pactis determinatas, quae nunquam ex romano iure effe poffunt, imo magis inita ad patria instituta feruanda contra impetum peregrini iuris. Dein ficut illa dotatio germanica a marito facta neceffitatis fuiffe videtur, quidni et illa, quae remuneratoria erat, quaeque videtur filiabus loco hereditatis paternae data fuiffe, quae non humanitatis erat, fed officii potius aut iuris.

§. V.

At quid? profectitiam adeo dotem emancipata filia habeat? paradoxon! Mihi non aequae. Si enim Iuris patrii cum peregrino femel commixtionem ftatuimus, idque quod peculium antiquarum virginum elocandarum feu Vaterphium fuerat, dotem romanam appellamus, non eft quod dubitemus. Quamuis enim emancipatio virginum paulo

rarior videtur contigisse, quam filiorum, tamen vel voluntarie vel etiam necessarie contigisse poterat, si v. c. pater pudicitiae insidias struxisset, quod facile coniiicitur, cum ipsarum emancipatarum filiarum passim fiat mentio in legibus. e. g. apud IULIANVM in L. 44. π. de Iur. dot. Nec dubito, si patrii moribus suum sibi honesta ratione victum quaerat filia, quin virtualiter emancipata haberi possit, imo utroque iure et patrio et romano in matrimonium data videtur patria potestate liberata. Hinc et hoc themate de dotatione filiae emancipatae quaeri potest. Distincte rem tractabimus.

§. VI.

Prius vero de emancipatae filiae dotatione dicamus, adhuc de profectitia dote quaedam praetermittamus. Facile patet profectitium illud dici, quod ex paternis prouenit bonis, vt aduentitium, quod aliunde venit. At vero patrem dotasse emancipatas filias, hancque dotem recte profectitiam dictam, clare docuit VLPIANVS in L. 5. §. u. ff. de Iur. dot. Verba sunt: *Si pater pro filia emancipata dotem dederit: profectitiam nihilominus dotem esse, memini dubium est, quia non est ius potestatis, sed parentis nomen dotem profectitiam facit, sed ita demum, si vt parens dederit. Ceterum si cum deberet filiae, voluntate eius dedit, aduentitia dos est.*

§. VII.

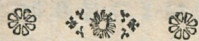
§. VII.

Iam de ipsa dote profectitia filiae emancipatae. Circa hanc quaestio oritur, an pater ad dotandam teneatur filiam, quae emancipata est. Et magis distinguendum videtur, si iam pater filiam quae emancipata fuit antea a patre dotata, postea dotem amiserit, utique verior videtur opinio eorum, qui a necessitate dotandi patrem liberant. v. CONRADI *diff. de patre filiam quae dotem amisit iterum dotare non cogendo*. Equidem vt MORNACIVS ad L. 19. π. de Rit. nupt. patri dotandi officium imponere student, si sine sua culpa dotem amiserit; sed vix hanc distinctionem ipsae suadent leges, nisi ex arg. L. 14. C. h. t. ex *magna et probabili causa*, ob quam mater ad dotandam cogi posse affirmant filiam, et patrem cogere velimus nostro themate. At quid! si antea dotata non fuerit? neque tunc patrem cogendum censemus ex iure Romano, nisi promiserit, quo themate si dotem det, recte profectitiam appellabimus. Si vt pater hoc est ex paterno affectu et liberalitate det: neque ipso iure patrem obligatum esse, probabunt ex L. vlt. C. de dotis promiss. multo minus ex L. 5. §, vlt. ff. de iur. dot. quod placuit STRVVIO in *Exerc. XXX. Th. III.*

§. VIII.

At vero, quid si patria respiciamus iura? Videtur utique alia rerum facies. Equidem dotium causam recipere ex Romano iure; at, cum et alia sit patria germanorum potestas, et praeterea dos in locum peculii illius veteris, quo quasi filiae satisfiebat propter hereditatem paternam, successit, pater vero, si quae emancipatio facta praeter acquisitionem atque educationem vix quidquam amitteret, neque omne, nisi elocata esset, sola emancipatione ius succedendi cessaret, putarem si germanico iure pater emancipasset filiam siue expresse, siue tacite hoc factum fuerit, neque eandem dotasset, eaque vero patre consentiente matrimonium celebret, patrem ob id, quod ius dotandi germanorum magis videatur venire ex bonorum nexu, quam ex patria potestate, utique ad dotandam filiam etiam emancipatam cogi posse, sicut et fratres agnati que ex paternis bonis mortuo patre filiam iam sui iuris quodammodo factam, dotare compelluntur. Diximus id iuris esse, si consentiente patre nubat, neque de eo themate loquimur, si dotatio a patre promissa, quippe tunc ex promisso, non ex eo, quod pater est, ad dotandam filiam tenetur. Quapropter si dissentiente patre, neque forsan ex moribus consensu per magistratum ecclesiasticum suppleto nubat filia siue sua, siue eman-

emancipata viro, nunquam cogetur ad dotis dationem pater, quippe ius in bona hereditatemque paternam amittere videtur, cum patri liceat obinde filiam exheredare.

§. IX.

Sed iam de Electorali iure dicamus. Equidem antiquiori iure et patris fuisse officium dotare filias, vt nubendi occasionem habere potuerint, negari nequit. At vero hoc penitus immutavit posterior aetas maxime in DECISION. *Noviss. de A. MDCCXLVI. dec. XXIX.* quae lex patrem indistincte liberat a dotatione filiae, nisi ante celebratum matrimonium ipsemet dotare promiserit filiam sponsovel ipsi filiae. Ita sane legis verba: Wenn ein Vater seiner Tochter (sive sua sit, sive emancipata) keine Ausstattung versprochen, kann dieselbe oder ihr Ehemann, nach der Berechnung dergleichen von ihm nicht fordern, sondern es ist davor, als ob sie sich dessen zu begeben hätte, zu achten,

T A N T V M.

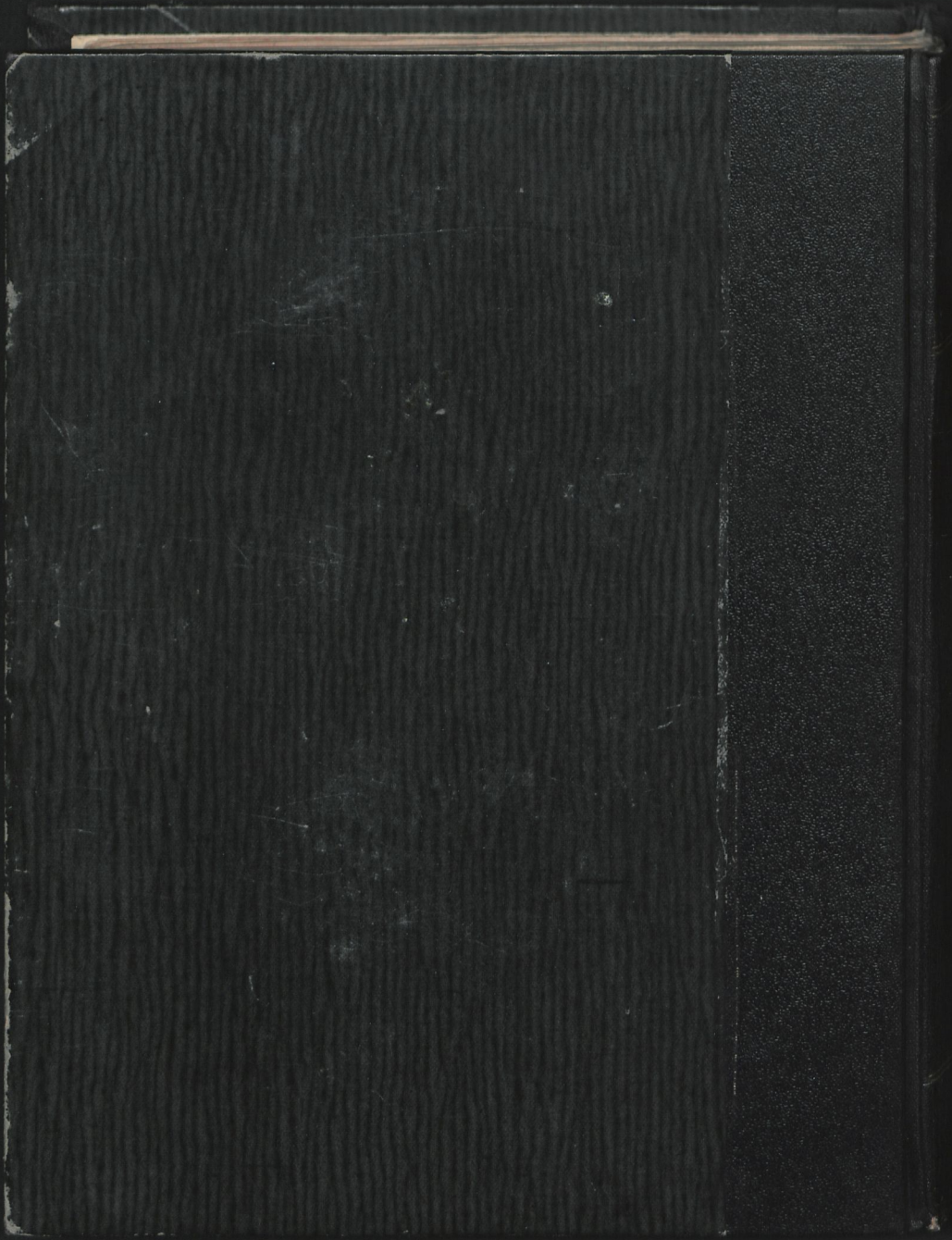

Leipzig, Diss. 1766 A-G

TA-01

1766, 5.
No. 63.

SPECIMEN
CONTINENS
CAPVT IVRIS CONTROVERSVM
DE
DOTE FILIAE EMANCIPATAE
PROFECTITIA

QVAM
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
PRAESIDE
D. CHRISTIANO HENR. BREVNING
PROFESSOR. PVLIC. ORDIN. IVR. NAT. ET GENT.
ET SOCIETAT. LITER. DVISVVRG.
SOCIO
IN AVDITORIO PETRINO

DIE X. DECEMBR. ANNO MDCCCLXVI.

DEFENDET
EHREGOTT LEBERECTH ALBANI

ZSCHOPAV. MISN.

LIPSIÆ

LITTERIS VIDVÆ LANGENHEMIAE.

